

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 242/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. A. P., D., zastúpenej advokátom JUDr. O. P., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom predsedníčky Okresného súdu Považská Bystrica spočívajúcim vo vydaní pokynu č. 17/2013 z 5. februára 2013, Spr. 196/2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. A. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. apríla 2013 doručená sťažnosť MUDr. A. P., D. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. O. P., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom predsedníčky Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) spočívajúcim vo vydaní pokynu č. 17/2013 z 5. februára 2013, Spr. 196/2013.

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka doručila okresnému súdu 5. decembra 2012 „*návrh o ochranu vlastníctva*“, súčasťou ktorého bol aj návrh na nariadenie predbežného opatrenia v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Vec vedená okresným súdom pod sp. zn. 8 C 222/2012 bola následne pridelená na rozhodnutie zákonnej sudkyňi JUDr. A. K. do senátu 8 C. Predsedníčka okresného súdu pokynom č. 94/2012, Spr. 1215/2012 zo 7. decembra 2012 previedla vec vedenú dovedy týmto súdom pod sp. zn. 8 C 222/2012 do senátu 6 C. Následne okresný súd uznesením č. k. 8 C 222/2012-30 zo 17. decembra 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu zo 17. decembra 2012“) vydaným sudcom JUDr. L. V. návrh sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Sťažovateľka proti uzneseniu okresného súdu zo 17. decembra 2012 podala odvolanie, v ktorom okrem iného namietala aj to, že vo veci rozhodol nesprávne obsadený súd podľa § 221 ods. 1 písm. g) OSP, a navrhla toto uznesenie zrušiť a vrátiť vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

O odvolaní sťažovateľky rozhodol Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 6 Co 8/2013-40 z 21. januára 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 21. januára 2013“) tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu zo 17. decembra 2012 zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka v tejto súvislosti uvádza, že krajský súd vo svojom uznesení z 21. januára 2013 *«poukázal na závažné pochybenie súdu I. st. Konštatoval, že došlo k porušeniu článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi ak porušeniu článku 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon. Odvolací súd ďalej poukázal na ďalšie porušenia zákona súdom I. st., najmä zákona č. 757/2004 Zb. o súdoch. Krajský súd konštatoval, „že po vrátení veci bude nevyhnutné zabezpečiť, aby sa vec vrátila zákonnej sudkyňi, ktorá bola určená za zákonného sudcu*

podľa § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 v čase podania návrhu. „ V týchto intenciách mal súd I. st. znova rozhodnúť. ».

Po vrátení veci okresnému súdu 23. januára 2013 «Okresný súd v Pov. Bystrici, konkrétne jeho predsedkyňa JUDr. H. L. ustanovenie § 226 OSP nerešpektovala. Dňa 5. 2. 2013 vydala pokyn č. 17/2013 č. k. Spr 196/2013, 8 C 222/2012, podľa ktorého na základe uznesenia Krajského súdu v Trenčíne 6 Co 8/2013-40 a bodu 24 rozvrhu práce Okresného súdu v Pov. Bystrici na rok 2013 určila, že zákonným sudcom vo veci tunajšieho súdu 8 C 222/2012 je JUDr. L. V. Dňa 12. 2. 2013 predsedkyňa Okresného súdu v P. Bystrici JUDr. H. L. píše list predsedníčke Krajského súdu v Trenčíne, ktorým sa „sťažuje“ na postup Krajského súdu v Trenčíne vo veci Okresného súdu Pov. Bystrica vo veci 8 C 222/2012. Kritizuje rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 21. 1. 2013 č. k. 6 Co 8/2013-40 a vyslovuje s názorom krajského súdu v tejto veci „nesúhlas“. Prípisom zo dňa 6. 3. 2013 som ja sťažovateľka vyzvala predsedkyňu Okresného súdu v Pov. Bystrici, aby sa postarala o odstránenie prietáhov v konaní, pretože o mojom návrhu na vydanie predbežného opatrenia zo dňa 5. 12. 2012 nebolo stále meritórne rozhodnuté. Dňa 12. 3. 2013 predsedkyňa Okresného súdu v Pov. Bystrici JUDr. H. L. oznámila, že v konaní nie sú prietahy, nakoľko konajúci sudca vyzval žalovanú, aby sa k návrhu na vydanie predbežného opatrenia vyjadrila a čakalo sa na toto vyjadrenie. Zdržanie podľa názoru predsedkyne Okresného súdu bolo spôsobené aj tým, že „bolo potrebné znova rozhodnúť o zákonnom sudcovi, čo bolo urobené pokynom predsedníčky súdu č. 17/2013“. Dňa 12. 3. 2013 vydal Okresný súd v Pov. Bystrici - sudca JUDr. L. V. pod sp. zn. 8 C 222/2012-67 uznesenie, ktorým môj návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Sudca JUDr. L. V. vo veci znova rozhodoval s odvolaním sa na pokyn predsedkyne Okresného súdu v Pov. Bystrici č. 17/2013 zo dňa 5. 2. 2013. Súčasťou tohto odvolania je aj námietka zaujatosti proti všetkým sudcom Okresného súdu v Považskej Bystrici. O tomto odvolaní doteraz rozhodnuté nebolo. Odpoveď na moju sťažnosť pre prietahy v konaní Okresného súdu v Pov. Bystrici sp. zn. 8 C 222/2012 mi bola doručená 13. 3. 2013 a uznesenie Okresného súdu v Pov. Bystrici zo dňa 12. 3. 2013 mi bolo doručené dňa 14. 3. 2013. Až z obsahu týchto listín som sa dozvedela o tom, že bol vydaný pokyn predsedkyne súdu č. 17/2013, ktorý napádam touto ústavnou sťažnosťou. ».

Sťažovateľka sa stotožňuje s argumentáciou vyjadrenou v uznesení krajského súdu z 21. januára 2013 a na základe už uvedených skutočností namieta, že postupom predsedníčky okresného súdu spočívajúcim vo vydaní pokynu č. 17/2013 z 5. februára 2013 došlo k namietanému porušeniu jej základných práv podľa ústavy a listiny.

Podľa sťažovateľky «Zákon č. 757/2004 o súdoch taxatívne vymedzuje prípady, kedy možno „prerozdeliť“ veci už pridelené senátu alebo sudcovi náhodným výberom. Tieto možnosti sú striktne vymenované a rozvrh práce konkrétneho súdu nemôže byť s týmito zásadami v rozpore. To znamená, že predseda súdu ani súdna rada príslušného súdu nie sú oprávnení zakomponovať do rozvrhu práce špecifické ustanovenia, ktoré sú v rozpore so zákonom o súdoch. Takéto konanie je potrebné kvalifikovať ako svojvôľu a prekročenie zákonných oprávnení.

Predseda Okresného súdu v Pov. Bystrici JUDr. H. L. tvrdí, že v danej veci je zákonným sudcom JUDr. L. V. Odvoláva sa pritom na bod 33 rozvrhu práce pre Okresný súd v Pov. Bystrici na kalendárny rok 2013. Tvrdím, že tento bod rozvrhu práce Okresného súdu v Pov. Bystrici je v rozpore so zákonom. V rozpore so zákonom potom konala aj predsedkyňa Okresného súdu v Pov. Bystrici, keď vydala pokyn napadnutý touto sťažnosťou. Nerešpektovala záväzné stanovisko nadriadeného súdu.

Podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov. Podľa § 75 ods. 4 OSP o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia rozhodne súd bezodkladne, najneskôr do 30 dní po doručení návrhu. Táto zákonná lehota bola výrazne prekročená. Návrh som podala 5. 12. 2012 a súd rozhodol o mojom návrhu /opätovne/ až dňa 12. 3. 2013. V tomto konaní súdu vidím prietahy. Žiadam v konaní pred Ústavným súdom priznať porušenie mojich základných práv a žiadam priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.000 Eur za porušenie oboch mojich základných práv. Finančné zadosťučinenie považujem za primerané pri nastolení spravodlivej rovnováhy medzi poškodením mojich oprávnených záujmov a protiprávnym konaním súdu. Nezákonným postupom súdu vznikajú v konaní prietahy. Doteraz nie je právoplatne rozhodnuté o mojom návrhu na vydanie predbežného opatrenia a v merite veci súd ani konať nezačal. Protiprávnym postupom súdu som

psychicky frustrovaná, som nútená zdolať rôzne „procesné“ prekážky ešte predtým, ako sa začne konanie a dokazovanie vo veci samej. S vynaložením značného úsilia sa musím domáhať svojich základných práv na zákonného sudcu a na konanie bez prieťahov. Ako čiastočne primeranú ujmu považujem finančné zadostučinenie vo výške 1.000 Eur.».

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Predsedkyňa Okresného súdu v Považskej Bystrici JUDr. H. L. vydaním pokynu č. 17/2013 zo dňa 5. 2. 2013 sp. zn. Spr 196/2013, 8 C 222/2012, ktorým určila, že zákonným sudcom vo veci tunajšieho súdu 8 C 222/2012 je JUDr. L. V. porušila ústavné právo žiadateľky MUDr. A. P. zakotvené v článku 48 ods. 1 Ústavy SR a v článku 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorých nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi a základné právo sťažovateľky MUDr. A. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zakotvené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Pokyn predsedkyne Okresného súdu v Pov. Bystrici JUDr. H. L. č. 17/2013 z 5. 2. 2013 sp. zn. Spr 196/2013, 8 C 222/2012 sa zrušuje.

3. Sťažovateľke MUDr. A. P. sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 1.000 Eur, ktoré je povinný zaplatiť Okresný súd v Pov. Bystrici do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd v Pov. Bystrici je povinný uhradiť sťažovateľke MUDr. A. P. trovy právneho zastúpenia v sume 331,12 Eur... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny postupom predsedníčky okresného súdu spočívajúcim vo vydaní pokynu č. 17/2013 z 5. februára 2013, Spr 196/2013

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd sťažnosť predbežne prerokovať, resp. následne o nej rozhodnúť len z hľadiska toho, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Ústavný súd preto viazaný sťažnostným petitom predbežne prerokoval najprv tú časť sťažnosti sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny postupom predsedníčky okresného súdu spočívajúcim vo vydaní pokynu č. 17/2013 z 5. februára 2013, Spr. 196/2013, ktorým v konaní vedenom týmto súdom pod sp. zn. 8 C 222/2012 určila za zákonného sudcu JUDr. L. V. Predsedníčka okresného súdu označený pokyn vydala na základe bodu 24 Rozvrhu práce Okresného súdu Považská Bystrica na rok 2013 — Spr. 1161/2012 z 27. novembra 2012 [ďalej len „rozvrh práce okresného súdu“ (dostupný na <http://www.justice.gov.sk/Stranky/Sudy/Okresny-sud-Povazska-Bystrica/Rozvrh-prace.aspx>)].

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 38 ods. 1 listiny nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že o návrhu sťažovateľky z 5. decembra 2012, ktorým sa domáhala nariadenia predbežného opatrenia, rozhodol okresný súd uznesením

zo 17. decembra 2012 tak, že tento návrh zamietol (uznesenie vydal sudca okresného súdu JUDr. L. V., pozn.). O odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu zo 17. decembra 2012 rozhodol krajský súd uznesením z 21. januára 2013 tak, že uznesenie okresného súdu zo 17. decembra 2012 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie s poukazom na § 221 ods. 1 písm. g) OSP, keďže v postupe okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 222/2012 zistil porušenie základného práva sťažovateľky na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a okresnému súdu uložil povinnosť „zabezpečiť, aby sa vec vrátila zákonnej sudkyňi (JUDr. A. K., pozn.), ktorá bola určená za zákonného sudcu podľa § 3 ods. 3 zákona o súdoch v čase podania návrhu...“ (citované z uznesenia krajského súdu z 21. januára 2013, pozn.). Po vrátení veci okresnému súdu predsedníčka okresného súdu vydala pokyn č. 17/2013 z 5. februára 2013, Spr 196/2013, ktorým v konaní vedenom týmto súdom pod sp. zn. 8 C 222/2012 určila za zákonného sudcu JUDr. L. V., na základe čoho následne tento rozhodol o návrhu sťažovateľky, ktorým sa domáhala nariadenia predbežného opatrenia, tak, že ho opätovne uznesením zamietol (uznesenie okresného súdu sp. zn. 8 C 222/2012 z 12. marca 2013, pozn.).

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

V zmysle § 205 ods. 2 písm. a) OSP odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť okrem iného tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP.

V zmysle § 221 ods. 1 písm. g) OSP súd rozhodnutie zruší, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z obsahu sťažnosti, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka podala 27. marca 2013 proti uzneseniu okresného súdu č. k. 8 C 222/2012-67 z 12. marca 2013 vydanému sudcom tohto súdu JUDr. L. V. o zamietnutí jej návrhu na nariadenie predbežného opatrenia odvolanie, ktoré okrem iného odôvodnila v súlade s § 205 ods. 2 písm. a) OSP v spojení s § 221 ods. 1 OSP tým, že o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia rozhodol vylúčený sudca. Sťažovateľka teda v okolnostiach prerokovanej veci využila riadny opravný prostriedok, v rámci ktorého uplatnila námietku, že v jej veci rozhodol (ne)zákonný sudca. O odvolaní sťažovateľky je oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd.

Z už citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že sťažovateľka mala možnosť namietať postup okresného súdu pri pridelení veci inému sudcovi (čo aj využila podaním odvolania proti uzneseniu okresného súdu č. k. 8 C 222/2012-67 z 12. marca 2013) prostredníctvom riadneho opravného prostriedku — odvolania podaného proti uzneseniu okresného súdu, ktorým tento prostredníctvom (ne)zákonného sudcu rozhodol o jej návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, a tým dosiahnuť, aby toto uznesenie okresného súdu bolo krajským (odvolacím) súdom preskúmané okrem iného aj z hľadiska, či okresný súd bol pri rozhodovaní správne obsadený, a teda či sťažovateľka nebola odňatá svojmu zákonnému sudcovi v dôsledku pokynu predsedníčky okresného súdu č. 17/2013 z 5. februára 2013, Spr 196/2013. V rozsahu svojho preskúmacieho oprávnenia sa krajský (odvolací) súd v podstate musí vyrovnáť s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľka uvádza aj v konaní pred ústavným súdom (aj keď s prihliadnutím na petit sťažnosti v konaní pred ústavným súdom sťažovateľka napáda

postup administratívneho charakteru spočívajúci vo vydaní pokynu predsedníčky okresného súdu, ktorým bol v konaní vedenom týmto súdom pod sp. zn. 8 C 222/2012 určený ako zákonný sudca JUDr. L. V., pozn.).

Navyše, v zmysle § 237 písm. g) OSP nesprávne obsadenie súdu, resp. odňatie účastníka jeho zákonnému sudcovi, zakladá aj právo na podanie dovolania – mimoriadneho opravného prostriedku, a to proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, pričom ústavný súd považuje dovolanie za účinný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd v občianskoprávnom konaní (napr. I. ÚS 1/00, II. ÚS 31/00, I. ÚS 209/05).

Vzhľadom na skutočnosť, že o ochrane sťažovateľkou označeného základného práva je oprávnený a aj povinný konať a rozhodovať všeobecný súd (krajský súd, pozn.), ústavný súd tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny pri predbežnom prerokovaní, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

Nad rámec uvedeného ústavný súd považoval za potrebné poznamenať, že v posudzovanom prípade sťažovateľka napáda postup predsedníčky okresného súdu (konajúcej v mene okresného súdu, pozn.), výsledkom ktorého bolo vydanie pokynu ako iného aktu riadenia tohto súdu v súlade s rozvrhom práce okresného súdu, ktorým bol vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 8 C 222/2012 určený za zákonného sudcu JUDr. L. V. Postup predsedníčky okresného súdu pri vydaní pokynu je postupom administratívneho charakteru upraveným jednak zákonom č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a jednak rozvrhom práce okresného súdu, v ktorom sa bezprostredne nerozhoduje o konkrétnych právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb. Za týchto okolností by ústavný súd uplatnením formalistického prístupu k preskúmaniu tejto časti sťažnosti v zhode s príslušnou časťou jej petitu mohol konštatovať, že namietaný postup predsedníčky okresného súdu *ratione materiae* nepatrí pod ochranu garantovanú prostredníctvom čl. 127 ods. 1 ústavy, a na tomto základe túto

časť sťažnosti sťažovateľky odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom predsedníčky okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 222/2012 vydaním pokynu č. 17/2013 z 5. februára 2013, Spr 196/2013

Ústavný súd aj v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v prvom rade podotýka, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľky, ktorá je v danom prípade navyše zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len v súvislosti s tým postupom (postup predsedníčky okresného súdu vydaním pokynu č. 17/2013 z 5. februára 2013, Spr 196/2013, pozn.), ktorý sťažovateľka namieta v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti.

Ústavný súd v tejto súvislosti opätovne poznamenáva, že postup predsedníčky okresného súdu pri vydaní pokynu (iného aktu riadenia okresného súdu, pozn.) je postupom administratívneho charakteru upraveným jednak zákonom o súdoch a jednak rozvrhom práce okresného súdu, ktorý nepodlieha *ratione materiae* ochrane základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže nejde o konanie, v ktorom by sa bezprostredne rozhodovalo o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb (m. m. IV. ÚS 241/07, IV. ÚS 210/2011, IV. ÚS 326/2011).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nezistil medzi sťažovateľkou namietaným porušením jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a postupom predsedníčky okresného súdu spočívajúcim vo vydaní pokynu č. 17/2013 z 5. februára 2013, Spr 196/2013, takú príčinnú súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti reálne mohol dospieť k vysloveniu jeho porušenia.

Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2013